

Nog één laatste reis

Wat zeg je tegen iemand die niet lang meer te leven heeft? In juni 2019 stelde ik mezelf deze vraag. Ik werd gevraagd het moment te fotograferen waarop een echtgenote, moeder en oma voor het laatst thuis kwam.

“Ja, met veel zorg en liefde”, antwoordde ik. Maar wat zou ik tegen haar zeggen

als ik wegging? Wat zeg je tegen iemand die er over een tijdje niet meer is?

WensAmbulance Brabant maakte deze laatste reis naar huis mogelijk. Deze stichting brengt terminaal zieke mensen nog één keer naar hun favoriete plek. Dat kan naar het strand zijn, maar ook ‘gewoon’ naar huis. Het lijkt een kleine wens, maar voor iemand die gaat sterven is dit een groots cadeau. Ik mocht dit emotionele en intense afscheid als afscheidsfotograaf respectvol vastleggen.

Afscheid van thuis

Het was een mooie dag. Speelse wolkenstrepen onderbraken de strakblauwe lucht en insecten vlogen af en aan naar de heerlijke gekleurde bloemen in de tuin. Een fors contrast met de gevoelens van de familie op de stoep. Zij wachtten op de laatste thuiskomst van hun vrouw, moeder en oma. Ze wachtten ontroerd... in stilte...

Met gepaste snelheid reed de Wensambulance de erehaag van grote bomen uit en langzaam de stoep van het huis op. De familie stond klaar hun geliefde nog eenmaal welkom thuis te heten. Ook de honden voelden aan dat hun bazin weer even thuiskwam en het duo schaarde zich dichtbij de auto.

Onder de grote overkapping in de achtertuin vond het samenzijn plaats. Mevrouw kon zelfs even in de rolstoel aan tafel zitten. Het was bijna even alsof er niets aan de hand was. Het gezin was samen, tussen het koffiedrinken door werd er over koetjes en kalfjes gesproken.

Het woonhuis hoefde mevrouw niet in, maar de dieren wilde ze graag even allemaal gedag zeggen; de kippen, alpaca's en zeker haar paarden! Onder begeleiding van familie, maar vooral haar oudste kleinzoon ging ze alle diertjes langs om afscheid te nemen.

Het was verdrietig en zwaar, maar er was ook ruimte voor een lach. Alpaca's die wegliepen, een kleinzoon die de knoppen op de brancard reuze interessant vond en de kleinste van het stel zat – giechelend en blij – bij oma op schoot.

Wat zeg je tegen iemand die je voor het laatst spreekt? Het moment voor mij als afscheidsfotograaf om de familie gedag te zeggen was aangebroken. De momenten die de familie graag vereeuwigd wilde hebben had ik gefotografeerd. Nu vond ik het gepast om de familie nog even alleen te laten onder de overkapping. Even samenzijn alsof er niets aan de hand was.

Ik wenste mevrouw nog toe dat ze genoot van dit moment thuis en wenste haar vervolgens een goede laatste reis.

Ik vertrok met mijn camera aan mijn hand, een brok in mijn keel en vochtige ogen. Had ik het juiste gezegd op haar sterfbed? Ik denk het wel. Ik heb haar nabestaanden een herinnering mogen geven om vast te houden.

Veel liefs, Daisy Renders
Herinneringbewaarster®